

Arrest

nr. 275 004 van 6 juli 2022
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, in eigen naam en samen met X als wettelijke vertegenwoordigers van de minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 februari 2022 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 16 maart 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 april 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 mei 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. DE PAUW, die loco advocaat B. SOENEN verschijnt voor verzoekers en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 23 maart 2021 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) het verzoek om internationale bescherming van verzoekers ongegrond. Tegen deze beslissingen dienden verzoekers beroepen in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad).

Op 6 december 2021 verwierp de Raad de beroepen ingediend tegen de beslissingen van 23 maart 2021 van het CGVS.

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoekster en de kinderen.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan mevrouw,

naam : N.

voornaam : L.

geboortedatum : [...]1983

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 23/03/2021 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, en op 06/12/2021 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, inderdaad, betrokkene kwam het land binnen op 13/11/2020 en verblijft nog steeds op het grondgebied, zodat zijn (haar) regelmatig verblijf van 90 dagen overschreden is.

Artikel 74/14 van de wet van 15 december 1980

§ 1. De beslissing tot verwijdering bepaalt een termijn van dertig dagen om het grondgebied te verlaten. Voor de onderdaan van een derde land die overeenkomstig artikel 6 niet gemachtigd is om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, wordt een termijn van zeven tot dertig dagen toegekend.

In uitvoering van artikel 74/14, § 3, eerste lid, 6°, kan er worden afgeweken van de termijn bepaald in artikel 74/14, § 1, indien het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2. Aangezien het verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond werd beschouwd op grond van artikel 57/6/1, §2, wordt de termijn van het huidige bevel om het grondgebied te verlaten bepaald op 6 (zes) dagen.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 6 (zes) dagen.”

Op 27 januari 2022 nam de gemachtigde eveneens de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker van internationale bescherming (bijlage 13quinquies) ten aanzien van verzoeker. Tegen deze beslissing werd een beroep ingediend bij de Raad, gekend onder het rolnummer 272 523. Bij arrest nr. 275 003 van 6 juli 2022 vernietigde de Raad de bijlage 13quinquies ten aanzien van verzoeker.

2. Onderzoek van het beroep

Verzoekers voeren in hun enig middel onder meer de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM) en van artikel

74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Verzoekers wijzen er onder meer op dat de bestreden beslissing steunt op artikel 7 van de Vreemdelingenwet en dat dit artikel bij aanhef stelt *“onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Bijkomend stippen ze aan dat de gemachtigde is gehouden door de formele motiveringsplicht zoals onder meer neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991. Deze artikelen verplichten de overheid in de akte zelf de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op afdoende wijze. Verzoekers stellen dat de gemachtigde wel een *“evaluatie nota”* van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft opgemaakt. Verzoekers benadrukken verder in het licht van het gezins- en familieleven in het licht van artikel 8 van het EVRM dat ze een kerngezin vormen en de hogere rechtsnormen in acht moeten worden genomen volgens de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Bovendien stelt artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet dat de gemachtigde rekening moet houden met onder meer het gezins- en familieleven. Verder wordt in het verzoekschrift geciteerd wat de gemachtigde in de evaluatie nota op grond van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet onder het gezinsleven heeft gemotiveerd. Daarin staat onder meer *“ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.”* Verzoekers gaan verder dat moet rekening gehouden worden met het vereiste van artikel 8 van het EVRM dat een waarborg is en niets te maken heeft met goede wil of praktische regelingen en dat artikel 8 van het EVRM primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet. Verder benadrukken verzoekers dat het EHRM voornamelijk kijkt naar de facto familiebanden en wijzen ze opnieuw op het kerngezin in België en het feit dat ze bloedverwanten zijn en een familieleven met elkaar genieten. Ze stippen aan dat ze recht hebben op een menswaardig bestaan samen. Verder citeren verzoekers de passage in de evaluatie nota over artikel 74/13 aangaande het hoger belang van het kind. In die passage staat: *“betrokkene heeft drie minderjarige kinderen in België. Het is in het belang van de kinderen om bij de ouders te blijven. Ze maken allen het voorwerp uit van een BGV en bijgevolg blijft de gezinskern behouden.”*

Verzoekers kunnen in hun betoog gevolgd worden dat alles erop wijst dat zij een kerngezin vormen en dat de hogere rechtsnormen door de gemachtigde in acht moeten worden genomen volgens de aanhef van artikel 7 van de Vreemdelingenwet. Ze stippen ook terecht aan dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet stelt dat de gemachtigde rekening moet houden met onder meer het gezins- en familieleven. Ook in het licht van artikel 8 van het EVRM moet aangenomen worden dat verzoekers met hun kinderen een beschermingswaardig gezinsleven hebben. De Raad moet evenwel vaststellen dat bij arrest nr. 275 003 van 6 juli 2022 het bevel om het grondgebied te verlaten aangaande verzoeker, zijnde de echtgenoot van verzoekster en vader van de kinderen, werd vernietigd waardoor dat bevel moet worden geacht nooit te hebben bestaan. Bijgevolg kunnen niet langer de motieven in de evaluatie nota in het administratief dossier aangaande artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet staande blijven dat aangezien het gehele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten, bijgevolg de gezinskern behouden blijft.

Nu niet langer gewaarborgd is dat het kerngezin blijft behouden, stelt zich hetzelfde probleem in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en van artikel 8 van het EVRM is in de aangegeven mate aangetoond.

Dat onderdeel van het middel is in de aangegeven mate gegrond.

In de nota met opmerkingen benadrukt verweerder, met verwijzing naar een verouderde versie van artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet dat aangezien door het CGVS een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen, die bevestigd werd door de Raad, de in casu bestreden beslissing niet meer is dan *“de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante”* van de beslissing van het CGVS. Bijgevolg zou de gemachtigde allerminst een discretionaire bevoegdheid hebben en niets anders vermogen dan op grond van artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit en artikel 52/3 van de Vreemdelingenwet een bevel af te geven om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt dat artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet op het ogenblik van de bestreden beslissing en thans luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde geeft aan de vreemdeling die illegaal in het Rijk verblijft en een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend, het bevel om het grondgebied te verlaten, gemotiveerd

op basis van één van de gronden voorzien in artikel 7, eerste lid, 1° tot 12°, nadat de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek om internationale bescherming heeft geweigerd, niet-ontvankelijk heeft verklaard of de behandeling van het verzoek heeft beëindigd, en de in artikel 39/57 bedoelde beroepstermijn is verstreken, of, wanneer dergelijk beroep binnen de termijn werd ingesteld, nadat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep heeft verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1, 1°.” (eigen onderlijnen)

Zoals blijkt uit artikel 52/3, § 1 van de Vreemdelingenwet, heeft verweerder een punt dat in principe in de situatie van verzoekers een bevel om het grondgebied wordt afgegeven. Echter, waar verweerder doelt op een gebonden bevoegdheid, verwijst artikel 52/3, § 1 uitdrukkelijk naar artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Zoals verweerder in de nota zelf benadrukt, vormt artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk de grondslag voor de huidige bestreden beslissing. Zoals verzoekers terecht opwerpen, stelt de aanhef van deze wetsbepaling: *“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag”*. Artikel 7 van de Vreemdelingenwet vraagt op zich dus van het bestuur reeds een appreciatie die een gebonden bevoegdheid uitsluit. Verder is voor het nemen van elke verwijderingsmaatregel, ook een bevel gestoeld op artikel 52/3, § 1 iuncto artikel 7 van de Vreemdelingenwet, een beoordeling in het licht van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet vereist, hetgeen verweerder ook niet betwist en de gemachtigde ook in het administratief dossier heeft gedaan, zodat opnieuw niet van een gebrek aan appreciatiebevoegdheid of van een gebonden bevoegdheid kan sprake zijn (RvS 4 juni 2015, nrs. 231.443 en 231.444; RvS 26 juni 2015, nr. 231.762). De bestreden beslissing kan dus niet zonder meer beschouwd worden als de noodzakelijke resultante van de beslissing van het CGVS en de bevestiging door de Raad van die beslissing.

Waar verweerder stelt dat artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet geen uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, stelt de Raad ten overvloede dat uit de bewoordingen van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet op zich niet blijkt dat in elke beslissing tot verwijdering een afzonderlijke motivering in het licht van deze bepaling dient te worden opgenomen. Deze bepaling kan zo bijvoorbeeld ook maar spelen indien vaststaat dat de betrokkene een gezins- of familieleden en/of kinderen heeft of dat deze lijdt aan een welbepaalde gezondheidsproblematiek. Indien dit het geval is en de verwijderingsmaatregel hiervoor gevolgen kan hebben, dienen deze elementen evenwel in rekening te worden gebracht en dient de betrokkene in de beslissing kennis te kunnen nemen van de redenen waarom deze elementen volgens het bestuur een verwijderingsmaatregel niet in de weg staan en dit in het licht van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (RvS 9 juni 2022, nr. 253.942). Anders oordelen brengt de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt de verzoekende partijen de mogelijkheid om hun beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen (cf. HvJ 11 december 2014, C-249/13, Boudjlida, ptn 38 en 59). Hiertoe kan het evenwel ook volstaan dat uit de motivering van een andere genomen beslissing die de vreemdeling ter kennis werd gebracht reeds blijkt dat afdoende werd onderzocht of het gezins- of familieleden, de belangen van het kind of de gezondheidstoestand zich niet verzetten tegen een verwijderingsmaatregel of terugkeer naar het herkomstland. Hoe dan ook zijn deze overwegingen geheel ten overvloede aangezien de Raad in casu niet aanneemt dat verzoekers in casu belang hebben bij de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 omwille van de vaststelling dat de bestreden beslissing zelf niet verduidelijkt op welke wijze de gemachtigde de drie elementen in artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet heeft gerespecteerd. Er blijkt immers dat verzoekers zelf de evaluatienota inzake artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet hebben opgezocht en aldus door die inspanningen de motieven van de gemachtigde kennen.

Echter ook in de verweernota haalt verweerder in het licht van het gezinsleven en artikel 8 van het EVRM aan dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Hij citeert ook in extenso de evaluatienota op grond van artikel 74/13 uit het administratief dossier waarin zowel wat betreft het hoger belang van het kind, als wat betreft het gezins- en familieleden wordt gesteund op het motief dat het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en bijgevolg de gezinskern behouden blijft. De Raad kan evenwel geen abstractie maken van het feit dat het bevel aangaande verzoeker, zijnde de echtgenoot van verzoekster en vader van de kinderen, door de Raad werd vernietigd en aldus wordt geacht nooit te hebben bestaan, zodat niet langer het hele gezin het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten waardoor de gezinskern behouden blijft.

Het betoog in de verweernota doet geen afbreuk aan het voorgaande.

3. Korte debatten

Verzoekers hebben een gegronnd middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verweerder.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatsecretaris voor Asiel en Migratie van 27 januari 2022 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13quinquies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verweerder.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes juli tweeduizend tweeëntwintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES